

til rig Velsignelse for fattige, diegivende Mødre, Barselpatienter og syge Børn.

Der har i denne Vinter været aabnet 5 Spiselokaler, nemlig:

For selve Byen: Gothersgade 52, 2.

For Vesterbro og Frederiksberg: Haveselskabets Vej 5 A, 1.

For Christianshavn og Amager: Store Torvegade 24, Sidebygning 1.

For Nørrebro og Ueterslev Mark: Nørrebrogade 93, 1.

For Østerbro med omliggende Veje: Østerbrogade 108, St.

Foreningen har saaledes naaet det Maal, den har stillet sig, idet den har Lokaler i alle Byens Dele; de svage Kvinder og smaa Børn kan jo ikke gaa lange Veje efter et Maaltid Mad, og fra November er mindst hundrede Mødre hver Dag bleven bispiste paa hvert Sted, og vel at mærke, de har Lov til at spise saa længe, indtil de er bleven fuldstændig mættede.

Bespisningen holdes saa vidt muligt i Gang fra November til Maj, men Midlerne er for Øjeblikket næsten opbrugte, og for at kunne vedblive i dette barske Foraar, hvor der trænges saa haardt til lidt varm og styrkende Næring, bønfalder Foreningen medlidende Mennesker om Hjælp og Bistand.

„Kom en Dag mellem 12—2 op i et af Lokalerne,“ skrives der, „og se, med hvilken Glæde den tarvelige Mad fortæres af disse Mødre og Børn, og De vil forstaa, hvor haardt der trænges til Hjælp, vil ikke tøve at komme med Deres Skærv.“

Der modtages Gaver *in natura* saa vel som Pengegaver, — alt er velkomment, og „Hvad vi vil“s Redaktør er villig til at modtage de Bidrag, medlidende Mennesker mulig vil undvære til denne Velgørenhedssag.

Denne Forening har kun bestaaet et Par Aar; det er tredje Vinter, Bispisningen foregaar. Initiativet er taget af Generalinde Louise Harbou, og Foreningen er stiftet af hende, ligesom hun og stadig er Forstanderinde for Bispisningen. Om sin første Impuls til at bispise just denne Del af Samfundets Fattige skriver hun i et Opraab, indrykket i Berlingske Tidende:

„For flere Aar siden kom til mig en Moder, der bad om Mælk for at kunne vænne sit Barn fra Brystet. 'Men ammer De da endnu den store Dreng?', spurgte jeg forundret. 'Ja, det er mig umuligt at skaffe ham anden Føde,' svarede hun, 'vi andre har i de sidste tre Maaneder kun haft Fidebrød og knapt nok det.' — Konen saa ud, som om hun skulde segne, og Billedet af hende fulgte mig, til jeg besluttede at gøre et Forsøg paa at hjælpe nogle saadanne Mødre og gennem dem deres smaa Børn. Jeg tog først fat privat med et mindre Antal og næste Aar med et større. Det tredje Aar, da jeg havde vundet nogen Erfaring, bad jeg andre om at støtte mig, og vi dannede vor Forening til Mødres og Børns Bispisning, der vandt saa smuk en Tilslutning, at vi kunde lade de stakkels Mødre komme i Hundredevis med deres smaa Børn.“

Derpaa fortælles der i Opraabet, at saafremt Pengene strækker til, saa forvandles i Sommermaanederne den frie Bispisning til frie Maltkuranstalter, hvor de svage Kvinder drikker sig Sundhed til og fornyede Kræfter.

Denne Forening fortjener i Sandhed at støttes, og vi slutter derfor disse Linjer med at gentage Opraabet:

„Hjælp den til endnu en Tid at kunne mætte de sultne Munde!“

Det kgl. Theater.

Bryllup i Klosteret.

Onsdag Aften opførtes Hr. Albert Hartvigsons Opera eller Operette: *Bryllup i Klosteret*.

Det er let Musik med adskillige kvikke og iørefrildende Melodier, der dog ikke bider sig fast i ens Hukommelse, og uden Spor af Originalitet. Det vi her hører, forekommer det os, vi har hørt hundrede Gange før, og dertil kommer, at Teksten er saare banal og triviell, paa sine Steder endog helt gyselig.

Teksten er anonym, men der siges, to *Digttere* skal have skrevet den, det lyder dog

ganske utroligt. For øvrigt er det en Bearbejdelse af den franske *Les trovatelles*. Handlingen foregaar i Italien paa Sct. Anunziatas Dag, da der er Fest i Klosteret, som til Byens unge Knøse bortgifter „les trovatelles“, det vil sige Hittebørnene, de unge Piger, der staar alene i Verden.

Lucretio, en ung Æselsdriver, er bleven forelsket i Rosina, en Adelsfrøken, der paa sin Side ogsaa har lagt Mærke til ham. Han befrier hende, idet han hjælper hende over den høje Havemur, bag hvilken hun er indespærret, og da Tanten vil skille dem ad, forraader hun, at Rosina er et Hittebarn, hvorpaa de Elskende søger Ly i Klosteret, hvor de bliver viiede sammen med de andre „trovatelles“, og til Slutning faar Tantens Tilgivelse.

Frøken Rothe sang kønt og yndefuldt Rosinas Parti, og Hr. Nordahl Bruun, der var udmærket ved Stemme, var Lucretio, Elskeren. Frk. Regine Nielsen var ligesaa nydelig i sin lille Rolle som Hr. Brandt var kedelig. I de øvrige to Roller medvirkede Frøken Fanny Christensen og Hr. Christoffersen.

Dansen, arrangeret af Hr. Emil Hansen, dannede en stemningsfuld Begyndelse og Afslutning paa Operaen, der tog jævnlige Bifald.

Derefter opførtes „Brudéfærden i Hardanger“ i ny Indstudering.

Tirsdag og Onsdag har det kgl. Theater holdt Eleveprøve, hvortil Pressen og en særlig Kreds var indbudne.

Der synes blandt de Unge at være ikke faa brugbare Kræfter, skønt ingen særlig fremragende Genier. S. H.

Værd at lægge Mærke til.

Nyt. Der er fra Parfume- og Sæbefabriken Ølunds Mølle kommen i Handelen en Rejsesæbe, som særlig egner sig for Kvinder. Den besidder flere Fortrin i Kvalitet, og gemmes i en lille Metalæske, der efter at Sæben er opbrugt, kan benyttes som Tændstiketui.

10)

Otte Dages Skilsmisse.

Af

Amanda Kerffstedt.

Oversat af S. H.

„De vilde ikke følge mig, jeg véd det. Hav dog Barmhjertighed, Valeria. Kan der intet gøres? Er der intet Haab for mig. Skal dette korte Øjeblik være det eneste Minde, jeg skal eje her i Livet —? Ak, Valeria, ser Du ikke, hvor jeg lider! Forstaar Du ikke, at Du maa give mig noget at leve paa, hvor lidt og ringe det end er — blot det, Du uden Vægning giver til den første den bedste, der beder Dig om en Dans!“

„Jeg forstaar, Konsul Gedde“, sagde hun, at jeg maa aabne denne Dør og gaa.

„Nej, raabte han vildt, Du skal ikke gaa. Jeg beder Dig om en ringe Brød-

smule, giver Du mig den ikke, saa tager jeg den. Nu er jeg ikke til at spøge med.“

Nej, det saa' hun. Hun saa', at hun paa det nærmeste var fortabt. Det, der for en overfladisk Mand og en verdslig Kvinde kun var at betragte som en ubetydelig Gunst, man kunde le ad og glemme, det var for dem Tabet af Selvagtelse for bestandigt, det vilde for dem blive en uafbrudt Skam, en uafsladelig Sjælekval. Hun maatte frelse — ak — fremfor alt ham.

Hans Stemme gik pludselig over til den inderligste Blødhed. „Valeria, min Elskede, kom i min Favn — et Sekund — et halvt Sekund. Aa, min Elskede, kom!“ Blodet var steget ham til Hovedet og han udstrakte sine Arme imod hende.

Men under denne udstrakte Arm saa' hun en lille Kvinde, modig og stærk endnu i Døden, og denne Kvinde raabte til hende: „Vogt Dig, giv mig tilbage min Søns Ære“, og hun syntes at hun raabte til hende over Himmelhvelvingen, fra den ene Kyst til den anden: „Moder, jeg kan ikke vakle mellem Vanære og Død“.

„Holdt“, raabte hun højt, „ikke et Skridt. Jeg elsker Dem.“

Hun saa' ikke bort, hun saa' paa ham, ulykkelig og stolt. Hun havde vovet det yderste, men hun havde ikke vovet forgæves.

Et Skær af en grænseløs Glæde bredte sig over hans Ansigt. Han havde en Følelse, som om han pludselig var bleven løftet op paa Tinden af et højt Bjærg, hvor han havde hele Verden under sine Fødder. Saa højt havde hun agtet ham! Til ham betroede hun sin Kærligheds dyrebare Perle, just fordi hun vidste, at det, andre Mænd vilde benytte sig af, det vilde gengive ham hans Sansers fulde Brug. Hvor var han dog nu stærk og stolt i overstrømmende Lyksalighedsfølelse!

Der taltes ikke mere et Ord imellem dem. Hun trak sig to Skridt baglænds og viste med en Bevægelse paa Døren. Hun gik langsomt forbi ham ud i den fri Luft. Et Par Gange, da de tavse gik langs Stien tilbage, bøjede han bort nogle Grene, der spærrede Vejen for hende. Han hørte hendes Kjoles Raslen mod Kvistene. Den Lyd glemte han ikke saa snart. Hun saa'